

РЕШЕНИЕ

№ 4924

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4545** по описа за **2021** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във връзка чл. 405, ал.4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано по повод касационна жалба с вх. № 16448 от 13.05.2021г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 315149 от 10.05.2021г. по описа на Софийски градски съд (СГС), подадена от директор на Регионална дирекция „Охрана – С.“ (РДО – С.), Главна дирекция „Охрана“ (ГДО), Министерство на правосъдието (МП), старши комисар А. Ц. М. против определение (имащо характер на решение по чл. 405, ал. 4 ЗСВ) № 261586 от 27.04.2021 г. на СГС, Наказателно отделение /НО/, III - ти въззивен състав по НЧД № 3166/2020 г., с което е потвърдено протоколно определение от 11.12.2020 г. за налагане наказание „глоба“ в размер на 2000,00 лв. на касатора за неизпълнение на определение от 03.12.2020 г., постановено по НЧД № 3166/2020 г. на СГС, представляващо нарушение по чл. 405, ал.1 от ЗСВ.

С жалба се иска обжалваното определение да бъде отменено като издадено при неправилно приложение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, представляващи касационни основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от Наказателно процесуалния кодекс (НПК). В петитума на касационната жалба е въведено алтернативно основанията по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК – явна

несправедливост на наложеното наказание, поради което се иска неговото намаляване. Във връзка с всяко едно от посочените основания, касаторът посочва следните аргументи. Той обосновава материалната незаконосъобразност на обжалваното определение като се позовава на чл. 391, ал.3, т.6 от ЗСВ, според чийто текст ГДО „... конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража, или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт...”. На базата на цитираната разпоредба регионалният директор твърди, че с определението на СГС от 03.12.2020 г. му е възложено извършването на конвои, който не е нормативно обвързан и неговото изпълнение би довело до превишаване на правомощията от страна на служителите на ГДО при осъществяване на дейност извън пределите на компетентност. В допълнение се посочва, че „конвойната дейност в Главна дирекция „Охрана” се осъществява и на базата на актуалните нормативни документи, водещ от които са „Правилата за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на ГД „Охрана”, утвърдени със Заповед № ЛС – 04 – 1228/14.07.2017 г. на Министъра на правосъдието”. На следващо място материалната незаконосъобразност на оспорения съдебен акт се обосновава и с възложена проверка от главния директор на ГДО със Заповед № 3 – 2083/10.12.2020 г. за извършване на проверка и обстоятелствата, свързани с отказа на РД „Охрана – С.” за конвоиране на А. А. Д. на 05.12.2020 г. в 13,00 ч. до Централни софийски гробища, която е приключила със становище на проверяващите, че „...Не е допуснато нарушение от страна а РД „Охрана – С.”. Въз основа на справка от проверката е изготвен доклад от главния директор на ГДО до министъра на правосъдието, в който е „...отбелязано, че практиката в момента показва, че конвой на лица до гробищни паркове се осъществява от органите на ММВР, които имат компетенции в охраната на обществения ред, а при необходимост ГД „Охрана” и ГД „Изпълнение на наказанията” оказват необходимото съдействие, в случай, че такова е поискано. Аналогичен е случая при осъществено конвоиране от органите на МВР на обв. К. В. Ж. на 11.12.2020 г., задържан в ареста на територията на [населено място]”. Относно твърдяното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, касаторът инвокира доводът, че съдът не е спази изискването на чл. 405, ал.2 от ЗСВ – глобата да бъде наложена, след като на лицето се предостави възможност да даде обяснения във връзка с нарушението, а на него такава възможност не е му е била предоставена. И на последно място в условията на алтернативност регионалният директор на РДО – С. иска да му бъде намалена наложената глоба на минимално предвидения в закона размер.

В хода на съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и предлага същата да се уважи. Допълнително излага аргументи, с които поставя под въпрос компетентността на СГС да разпореди конвоирането на Д. до Централните софийски гробища, тъй като такова процесуално действие е от компетентността на прокуратурата, която може да разпореди прекъсване изпълнение на наказанието на лицето по причини от различен характер. По искане на касатора са изискани от Министерство на правосъдието и приети следните писмени документи: „Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на Главна дирекция „Охрана”, утвърдени със Заповед № ЛС – 04 – 1228/14.07.2017 г. на министъра на правосъдието, Заповед № 3 – 2083/10.12.2020 г. на главния директор на ГД „Охрана” за извършване на проверка,

Справка от извършена проверка с рег. № 8398/11/12/2020 г. по описа на ГД „Охрана”, Доклад до министъра на правосъдието с рег. № 8401/11.12.2020 г. по описа на ГД „Охрана”.

Ответникът – Софийски градски съд, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по касационната жалба.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор К., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба и предлага да бъде потвърдено определението на СГС. Допълнително посочва, че ако касаторът е счел, че не е компетентен да изпълни определението на СГС за конвоиране на задържаното лице, то същият по силата на АПК е следвало да го препрати на компетентния орган.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, намира за установено следното от фактическа страна: На 03.12.2020 г. с определение от същата дата, постановено по НЧД № 3166 по описа за 2020 г., СГС, НО, 29 състав е разрешено на А. А. Д. на 05.12.2020 г. в 13,00 ч. да бъде изведен от Затвора [населено място] от органите на ОЗ „Охрана” и конвоиран до Централни софийски гробища за присъствие на погребението на майка му А. Г. Д. с начало 13, 30 ч. на 05.12.2020 г. до приключване на траурния ритуал. Препис от определението е изпратен на ОЗ” Охрана” – С. и директора на Затвора [населено място] за сведение и изпълнение в деня на неговото постановяване по факс. На 04.12.2020 г. в 12, 44 часа в СГС е получен факс от Затвора [населено място], с който началникът му уведомява съда, че не е от неговата компетентност конвоирането на лице и се позовава на чл. 250, ал.2 от ЗИНЗС и чл. 320, ал.2 от ППЗИНЗС. В допълнение е посочено, че „Подобен отговор следва да получите и от органите на ГДО”.

На същата дата е постъпило писмо с рег. № 13129 от 04.12.2020 г. по описа на РДО – С., ГДО, МП, издадено от директор на РД „Охрана – С.”, А. М., с което „...връщаме Ви Ваше разпореждане под горния номер, относно конвоирането на А. А. Д., ЕГН [ЕГН] за извършване на погребение на майка му А. Г. Д. на 05.12.2020 г. в гробищен парк „Централни Софийски гробища”. Съгласно Чл. 391, ал.3, т. 6 от ЗСВ ГД „Охрана” „...конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража, или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт...”. В случая гробищен парк „Централни Софийски гробища” не се явява орган на съдебна власт и следва да отправите Вашето разпореждане към друг компетентен орган.”

С протоколно определение от 11.12.2020 г., постановено по НЧД № 3166 по описа за 2020 г. на СГС, НО, 29 състав е наложена на глоба в размер на 2000,00 лева на регионалния директор „Охрана” – С., А. Ц. М., ЕГН [ЕГН] за неизпълнение на определение на същия съд от 03.12.2020 г. за конвоирането на А. Д. на погребението на неговата майка. За да постанови наложеното наказание в максимален размер по чл. 405 от ЗСВ, съдът е посочил, че с неизпълнението на съдебния акт са настъпили тежки правни последици от една страна за правосъдието и от друга страна за осъдения Д.. СГС мотивира налагането на санкцията по чл. 405 от ЗСВ с обстоятелство, че в мотивите на определението от 03.12.2020 г.(изпратено на касатора) е посочил, че българската държава вече е била осъдена по делото „В. срещу България” за нарушаване на основно човешко право по чл. 8 от ЕКПЧ, именно за това, че без

легитимно основание е възпрепятствала български гражданин да участва на погребението на свой близък. Предходната инстанция е направила извод, че регионалният директор е бил наясно не само от акта на съда, но и от практиката на ЕСПЧ, че правото да се участва в погребение на близък, в конкретния случай родител, се явява защитимо както от Конституцията, така и от ЕКПЧ и че всяко насрещно действие, което нарушава това право се явява нарушение, когато не са налице предпоставките за държавна намеса по чл. 8, апр. 2 ЕКПЧ. Съдът изрично посочва, че писмото на регионалния директор не се явява извинително основание и не води до извод, че следва да отпадне административнонаказателната му отговорност, защото той не е имал нито правно основание, нито правомощие да откаже изпълнението на съдебен акт. В допълнение СГС обяснява, че по силата на чл. 413, ал.1 от НПК влезлите в сила съдебни актове са задължителни за всички учреждения, юридически лица, длъжности лица и граждани, поради което нито една държавна администрация може да преразглежда решения въпрос или да влиза в спор с решаващият съд. Подчертано е, че разпоредбата на чл. 391, ал.3, т. 4 – 6 от ЗСВ посочва правомощията на ГДО, за чието изпълнение се изисква упражняването на държавна принуда, докато разпореждането за конвоирането на задържано/осъдено лице по гробищен парк е свързано с предоставянето на съдействие, т.е. да не се ограничава, а да се защити основно човешко право на лицето. В този смисъл е посочено, че законът (ЗСВ) не трябва да противоречи на Конституцията и на защитата на основни права, прокламирани от ЕКПЧ и Хартата на основните права и неговата принуда следва да бъде пропорционална на преследваната цел. Не на последно място СГС е обърнал внимание на обстоятелството, че за неизпълнението на разпореждане на съдия се носи административно наказателна отговорност по реда на чл. 405 от ЗСВ, но и че това неизпълнение представлява състав на престъпление, който криминализира възпрепятстването и осуетяването на изпълнението на съдебните актове по чл. 296, ал.1 от НК.

Недоволен от това определение, което по своя характер представлява наказателно постановление, по смисъла на ЗАНН, регионалният директор на РД „Охрана” – С. го е оспорил пред решаващия съд по реда на чл. 405, ал.3 от ЗСВ.

С определение № 261586 от 27.04.2021 г., постановено по НЧД № 3166 по описа за 2020 г., III въззивен състав на СГС, НО е потвърдил наложената на регионалния директор „Охрана” – С., А. Ц. М., глоба с определение от 11.12.2020 г. в размер на 2000,00 лв. Въззивният съд, за да потвърди наложената глоба е посочил, че регионалният директор на РД – С., ГДО е разбрал правилно определението от 03.12.2020 г., както и че съдът е приел именно управляваната и представлявана от него дирекция за компетентния да изпълни конвоирането орган. Съдът е подчертал, че съдържанието на писмото с рег. № 13129/4.12.2020 г. показва, че жалбоподателят недвусмислено е изразил отказа си да изпълни съдебния акт и е изложил съображенията си, въз основа на които поставя под съмнение обвързващото го действие на съдебния акт, поради което го е приел като обяснение по чл. 405, ал. 2 от ЗСВ. Що се касае за твърдяната материална незаконосъобразност на съдебния акт от 11.12.2020 г., с който е наложена глобата, предходната инстанция подробно е изложила аргументи относно йерархичното приложение на конституционните норми, Конвенцията за правата на човека, ЗСВ, ЗИНЗС, ППЗИНЗС и Правилата за конвоиране, утвърдени от министъра на правосъдието и допълнително е обърнал внимание на препращащата норма на чл. 393, ал.1 във връзка с чл. 391, ал. 1 от ЗСВ

във връзка с чл. 64, ал. 1, 2, 4 и 5, чл. 65, 66, 70, чл. 72 - 74, чл. 76, 80, 91 и чл. 81 - в случаите по чл. 70, ал. 1, т. 1, 4 и 5, чл. 85, 86, чл. 87, ал. 1, 2, 5 - 7 и чл. 100 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Касационната жалба, подадена от Регионалния директор на РД „Охрана” – С., ГДО е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактичката обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на СГС в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на съда, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при точното спазване на законовите изисквания.

Видно от събраните по делото писмени доказателства пред въззивната и касационната инстанция не са представени такива, които да разколебаят описаната фактическа обстановка.

Касационната инстанция като инстанция по правото ще разгледа възраженията на касатора по реда на чл. 348, ал.1 от НПК и най – напред относно твърдението за нарушен закон, което по смисъла на ал.2 на чл. 348 от НПК ще е налице, когато законът е приложен неправилно или не е приложен закон, който е трябвало да бъде приложен.

За да се прецени дали е налице материална незаконосъобразност на процесното определение на СГС, настоящата инстанция счита, че следва да се изследва нормативна уредба, касаеща конвоирането на лица. С цел яснота е необходимо да се посочи, че касационният съдебен състав при постановяването на съдебния си акт ще се води от йерархичното старшинство на нормативните актове – Конституция на Република България, Конвенция за защита права на човека и основните свободи, Закон за съдебната власт, Закон за министерство на вътрешните работи, Правилник за устройството и дейността на Главна дирекция „Охрана”, Инструкции за конвоирането, издадени от министъра на МВР и министъра на правосъдието и „Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служители на Главна дирекция „Охрана”, утвърдени със Заповед № ЛС – 04 – 1228 от 14.07.2017 г. на министъра на правосъдието.

Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат, като нейните разпоредби имат непосредствено действие (чл. 5, ал.1 и ал. 2 от КРБ). Съгласно чл. 5, ал.4 от Конституцията международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. По силата на тази разпоредба народното събрание на 31.07.1992 г. със закон ратифицира КЗПЧОС, обн. В ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., Следователно конвенцията е част от вътрешното право на страната и има предимство пред нормите на националното законодателство, които ѝ противоречат.

Йерархичното старшинство на нормативните актове е детайлно разписано в Закона за нормативните актове (ЗНА), в който се посочва, че законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба (чл. 3, ал. 1 ЗНА). За уреждането на другите отношения по

съответната материята законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт (чл. 3, ал. 2 ЗНА). Подзаконовите нормативни актове биват три типа: Правилник, който се издава за прилагане на закон в неговата цялост, за организацията на държавни и местни органи или за вътрешния ред на тяхната дейност (чл. 7, ал.1 ЗНА); Наредбата се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по – висока степен (чл. 7, а. 2 ЗНА) и Инструкция, с която висшестоящият орган дава указания ди подчинени нему органи относно прилагане на нормативен акт, който е издал или чието изпълнение трябва да осигури (чл. 7, ал.3 ЗНА).

Законовата уредба, уреждаща създаването, структурата, функционирането и същността на Главна дирекция „Охрана” се намира в раздел V, Глава двадесета „Взаимодействие между съдебната власт и изпълнителната власт” на ЗСВ. В чл. 368 от ЗСВ е предвидено, че взаимодействието между двете власти се осъществява чрез министъра на правосъдието и администрацията на Министерство на правосъдието, като министърът на правосъдието осъществява правомощията си, определени в Конституцията на Република България чрез дейностите, предвидени в този закон (чл. 369 ЗСВ). Самото взаимодействие е подробно посочено в чл. 370, ал.1 от ЗСВ, като в т. 8 е предвидена „охрана”.

Новелата на чл. 391, ал. 3 от ЗСВ в 11 самостоятелни позиции посочва правомощията на Главна дирекция „Охрана”, сред които в т. 6 е предвидено, че „конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под страна, или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт”. В ал. 7 на чл. 391 изрично е посочено, че Устройството и дейността на Главна дирекция „Охрана” се уреждат с правилник, издаден от министъра на правосъдието. С оглед въвеждането на законова регулация относно правомощията и функциите на личния състав на ГД „Охрана” по чл. 391, ал.3 от ЗСВ, законодателят, в чл. 393, ал.1 на същия закон, изрично е предвидил, че има правата и задълженията по чл. 64, ал. 1, 2, 4 и 5, чл. 65, 66, 70, чл. 72 – 74, чл. 76, 80, 91 и чл. 81 – в случаите по чл. 70, ал. 1, т. 1, 4 и 5, чл. 85, 86, чл. 87, ал. 1, 2, 5 – 7 и чл. 100 от Закона за Министерството на вътрешните работи. С оглед процесния казус внимание следва да се обърне на нормата на чл. 76 от ЗМВР, предвиждаща правилата за поведение при конвоирането на лица и в частност на ал. 4 от същия закон, според която организацията и редът за осъществяване на конвойната дейност се определят с инструкция на министъра на вътрешните работи, а именно - ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в Министерството на вътрешните работи (Инструкция № 8121з – 1161 от 05.09.2017 г.).

Следователно законодателят изрично е предвидил законов ред при осъществяване правомощието на ГДО при конвоиране на лица, установен в Закона за МВР, което е направено с изричната законова делегация на чл. 393, ал.1 от ЗСВ. При това положение касаторът

следва да е запознат с Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. и при осъществяване на своите правомощия да изпълнява нейните предписания. Вместо това, той се позовава на утвърдените със заповед на министъра на правосъдието „Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на ГДО” (Правила), които са предложени от Главния директор на ГДО. Заповедта на министъра на правосъдието и утвърдените с нея Правила не се публикувани по реда за обнародване на подзаконовите нормативни актове и не са публично известни. В тази връзка директор на Регионална дирекция „Охрана” – С. с касационната си жалба прави искане същите да бъдат изискани и приети като писмено доказателство по делото, което бе удовлетворено от настоящата инстанция. Настоящият съд прави извод, че това е един вътрешно ведомствен акт, който е издаден от министъра на правосъдието с цел изпълнение на правомощието му по осъществяване на ръководство и контрол на дейността по охрана на органите на съдебната власт (чл. 5, т. 6 от Устройствения правилник на Министерство на правосъдието) и същият не попада сред посочените в ЗНА нормативни актове. Дори и да се твърди, че с посочените заповед и Правила да се уреждат правила за поведение, които да са задължителни за участниците в уредените с тях обществени отношения, то касационната инстанция не установява да са скрепени със законната санкция на Административнопроцесуалния кодекс, в който са регламентирани процедурите по издаване на индивидуалните, общите и подзаконовите нормативни административни актове. При това положение е недопустимо касаторът да се позовава на тези Правила. Тук следва да се посочи, че в своята практика Върховният административен съд е разгледал правното отношение на подобни Правила, утвърдени от министъра на правосъдието и обнародваните в ДВ правила за поведение, касаещи съответните обществени отношения – решение № 15515 от 22.11.2013 г. на ВАС по адм. дело № 10281/2013 г.

Както бе посочено по – горе в чл. 393, ал.1 от ЗСВ е предвидено, че по отношение на конвоирането на лице от служителите на ГДО следва да се прилага разпоредбата на чл. 76 от ЗМВР и издадената въз основа на него Инструкция № № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. От прочита на чл. 3 от Правилата на ГДО се установява, че е игнорирана тази законова делегация, тъй като изрично е записано, че „Служителите на ГДО конвоират на основание, Закона за съдебната власт (ЗСВ), Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА), Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) и Правилника за прилагане на закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ППЗИНЗС),...”. При прочита на този текст касационната инстанция приема, че същият не следва да бъде прилаган

на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА, макар и да не е постановление, правилник, наредба или инструкция, защото противоречи на чл. 393, ал.1 от ЗСВ и трябва да се приведат в действие разпоредбата на чл. 76 от ЗМВР и Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г.

С цел яснота и пълнота е необходимо да се посочи, че Правилата за конвоиране на ГДО като съдържание в голяма степен преповтарят текстове на Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. на МВР и Инструкция № 1 от 22.03.2019 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", издадена на основание чл. 250а, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), поради което същите са с характер на подзаконов нормативен акт – инструкция.

С оглед горното и съгласно чл. 76, ал. 2 от ЗМВР и чл. 9, ал.2 от Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. служителите на ГДО следва да извършват конвоиране и когато това е изрично предвидено в закон, когато им е възложено извън предварително разписаните им правомощия. В случая този „закон“ е КЗПЧОС, която, както вече посочено, е част от националното законодателство и има примат пред националните правни норми. В допълнение към нейното задължително приложение трябва да се посочи и решението на ЕСПЧ по делото В. срещу България, по което държавата е осъдена за нарушаване на чл. 8 от ЕКПЧ в сходен случай на настоящия отново поради отказ на ГДО.

По тези съображения касационната инстанция намира възражението за допуснато нарушение на материалния закон за неоснователно и като такова следва да се отхвърли.

По отношение на втория наведен довод, допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, изразяващо се в нарушение на чл. 405, ал. 2 от ЗСВ – не е поискано писмено обяснение преди да бъде наложена санкцията „глоба“, настоящият съд приема, че същото би било налице ако наказващият орган, СГС, не е събрал информацията относно причините, които са довели до неизпълнение на влезлия му в сила съдебен акт. В настоящия случай такава информация е налична, защото А. М., директор на РД „Охрана“ – С., със своето писмо от 04.12.2020 г., адресирано до СГС, 29 състав, с което информира съда, че няма да изпълни определението му. В самото писмо се съдържат ясни и конкретни доводи защо се отказва конвоирането на лицето за извършване на погребение на неговата майка, както и че се дава препоръка разпореджането да бъде отправено към друг компетентен орган. Следователно касаторът предварително е посочил, е дал своите обяснения защо няма да изпълни влезлия в сила съдебен акт. При това положение не е необходимо да се изискват наново писмените му

обяснения.

С оглед горното не се установява да е допуснато съществено процесуално нарушение на правилата на чл. 405, ал. 2 от ЗСВ, с което да са ограничени процесуалните права на наказаното лице, поради което жалбата и в тази ѝ част се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Що се касае и до последното касационно основание, по което следва да се произнесе настоящата съдебна инстанция, явна несправедливост на размера на наложената глоба, който е определен в максимален размер по чл. 405, ал. 1 от ЗСВ, същото се явява неоснователно по следните съображения.

На първо място касаторът е санкциониран за това, че е отказал да изпълни влязъл в сила съдебен акт, с който му е разпоредено да укаже съдействие на задържано лице да присъства на погребението на майка му. На второ място с неуказването на съдействие, респ. неконвоирането на арестант или лишен от свобода до гробищен парк за сбогуването с близък родственик представлява нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС „право на зачитане на личния и семейния живот“. На следващо място е налице решение на ЕСПЧ по делото „В. срещу България“, станало окончателно на 02.08.2019 г., за нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС, извършено поради отказ от страна на българските власти (отказ на областна звено на ГДО да изпълни конвоирането, като се позовава на чл. 391, ал.3, т. 6 ЗСВ) да допуснат обвинен в престъпление гражданин да присъства на погребението на брат си на формално основание – липса на процесуален ред, по което Република България е била осъдена да заплати на пострадалото лице неимуществени вреди в размер на 1500 евро. Сума, която надвишава с близо 1000, 00 лв. наложената на касатора глоба в размер на 2000,00 лв.. На четвърто място последващ отказ на ГДО да конвоира задържано лице за погребение на негов близък след решението „В. срещу България“ на процесуално основание, което говори за неизпълнение на акта на ЕСПЧ от същия държавен орган, даващо предпоставка за завеждането на нов иск срещу България за нарушаване на чл. 8 от КЗПЧОС. От материалите по делото се установява, а и такъв аргумент се инвокира от въззивната инстанция, че неизпълнението на влязъл в сила съдебен акт представлява състав на престъпление, който криминализира възпрепятстването и осуетяването на изпълнението на съдебните актове по чл. 296, ал.1 НК. При тези данни касационната инстанция намира, че наложената глоба в размер на 2000,00 лв. на А. М., в качеството му на директор на Регионална дирекция „Охрана“ – С., е напълно справедлива по размер с оглед степента, дързостта, непознаването на нормативната уредба и незачитането на правовия ред в Република България и не на последно място създаването на реална предпоставка за ново сезиране на ЕСПЧ и

осъждане на страна за последващо нарушаване на чл. 8 КЗПЧОС след решението по делото „В. срещу България”.

Касационната инстанция, след като разгледа ангажираните от касатора писмени доказателства относно извършена проверка в МП по случая, намира, че същите не могат да разколебаят посочените вече изводи, тъй като от тяхното съдържание се установява трайно прилагана незаконосъобразна практика в ГДО, базирана основно на непознаване на нормативната уредба, за което се търпи друг вид отговорност, съгласно чл. 393, ал.2 от ЗСВ. Аргументите в тази връзка са следните: „Конвойната дейност в главна дирекция „Охрана” се осъществява на базата на актуалните нормативни документи, водещи от които са „Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на ГД „Охрана”, утвърдени със заповед № ЛС – 04 – 1228/14.07.2017 г. на министъра на правосъдието. Към настоящия момент липсва пряк нормативен акт, който да вменява задължения на Главна дирекция „Охрана” да осъществява конвойна дейност при описаната в изпратеното ни решение хипотеза” и с цел оневиняване отказът на директора на РД „Охрана” – С. да изпълни определението на СГС от 03.12.2020 г. главният директор в доклада си до министъра на правосъдието посочва, „...че практиката към момента показва, че конвой на лица се осъществява от органите на МВР,....., а при необходимост ГД „Охрана” оказва необходимото съдействие” без да се цитира нормативна уредба.

По така изложени аргументи жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а обжалваното определение да се остави в сила като правилно и законосъобразно.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 261586 от 27.04.2021 г. на Софийски градски съд, НО, III въззивен състав по НЧД № 3166 по описа на СГС за 2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.